

I

Sempre creua el carrer pel mateix lloc. No és una rutina ni un acte inconscient. A les 8 del matí i des d'aquest punt, la Cinta veu perfectament qui entra i surt de la casa del davant . Avui observa amb satisfacció, que, com cada dia, la senyora de fer feines arriba puntualment a l'edifici, treu les claus de la bossa i hi entra com si la vida d'algú depengués de la seva presència.

Ja fa dos anys que la Ghana neteja el 3r, 2^a. S'hi està unes quatre hores, de 8 a 12. La mestressa, la Mercè Llanes, té una llibreria de vell que tanca a les dues, així és que la Ghana roman sola mentre va fent.

És un pis ampli, antic però molt ben conservat. Decorat amb un estil modern, no s'adiu gens amb l'aspecte extern de la finca, que, com quasi bé totes les del l'eixample conserva l'estil modernista. Ara, una de les habitacions és una sala gran. La Mercè va tirar un envà i de dues en va fer una per poder encabir un piano de cua que havia heretat de la seva àvia . És un Steinway & Son de finals del segle XIX, una joia. El té perfectament afinat i lluent com una patena. A la seva família sempre hi ha hagut i encara hi ha algun virtuós, no és el seu cas, però manté el piano en perfectes condicions perquè n'és la dipositària i quan la família es reuneix, la tradició mana dedicar una bona estona a escoltar les obres que el virtuós de torn té a bé interpretar .

II

La Ghana, com tants i tants, va haver de fugir de Síria, però a diferencia de la majoria, ella va tenir sort. La seva pastera arribà al port de l'illa de Lesbos quan tot just acabava d'atracar un dels vaixells que es dedica a fer creuers per aquelles illes. Els passatgers, la Mercè Llanes entre ells, anaven baixant lentament, sense pressa, contemplant el trist espectacle mentre feien comentaris sobre la lamentable i injusta situació en la que es trobaven aquelles persones la cara de les quals reflectia l'angoixa i la por. Després de tants dies a la mar en precàries condicions, es movien sense esme i desorientades, ensopgant les unes amb les altres.

En mig d'aquell caos, la Ghana va donar un fort cop a la maleta. Amb el que de moment va semblar mala fortuna, se li va obrir i del seu interior van caure uns quants llibres. La Ghana intentava recollir-los mentre la aguantava per evitar que acabessin al terra la resta d'objectes que hi duia. L'atzar però, va fer que la mala fortuna es convertís en bona sort. La Mercè que com tots els passatgers del creuer se sentia aclaparada per la situació, en aquell moment es trobava prop de la Ghana. Sense pensar-s'ho s'hi va atansar per ajudar-la i amb un anglès perfecte encetà una conversa. Parlaren una llarga estona. La Ghana li anava explicant les penúries que van haver de passar per poder arribar fins allí. Com havien hagut de deixar enrere família, casa, feina i pertinences i com ella, encara llençà al mar moltes de les coses estimades per poder conservar aquells llibres que li havien caigut. Eren uns clàssics del seu país, li va dir i per tant l'únic que sempre li recordaria quines eren les seves arrels.

A la Mercè la va impressionar el relat. Amant com és dels llibres va empatitzar amb el sentiment de la jove i decidí iniciar les gestions per aconseguir que la Ghana pogués viatjar a Barcelona. Sabia que era molt complicat però volia fer-ho. Es va assabentar que un contracte de treball podia resultar definitiu, així és que va decidir fer-n'hi un en condició de dona de fer feines per treballar a casa seva. Finalment tot va estar enllestit i des d'aleshores la Ghana ve netejant la casa de la Mercè.

Un cop instal·lada a Barcelona ha anat aconseguint altres cases cosa que li permet reunir un sou justet, però amb el que pot viure dignament. Molt sovint pensa que l'atzar i la bona disposició d'aquesta dona l'han salvat de passar per la feredad que suposa viure en un camp de refugiats.

III

Ara la Cinta ja ha tornat a casa i espera delerosa. Les seves finestres estan davant per davant de les de la Mercè i a dos quarts de dotze les obre de bat a bat. En aquells moments la Ghana que ja ha acabat la feina, treu de la bossa que tragina amunt i avall un vestit llarg de color verd maragda, una mica gastat tot s'ha de dir, s'amolla els cabells, seu al piano i comença a tocar. Al carrer els vianants s'aturen entre estranyats i sorpresos en escoltar aquella bella música interpretada d'una forma tècnicament impecable i emocionalment impactant. Si sabessin...Durant aquella estona la Ghana s'oblida dels horrors viscuts i se sent com si de nou estigués en el seu estimat país donant un concert en algun dels teatres en els que havia aconseguit tants èxits. L'emoció que senten tots aquells que escolten la seva música no és res més que el resultat de tot allò

que la Ghana ha de reprimir constantment i que només es permet deixar anar durant la seva mitja hora.